

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 08, 2018

Nummer 8, 2018

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:1495](#) 03-04-2018

Heeze en Leende/omgevingsvergunning

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:1190](#) 30-03-2018

Groningen/omgevingsvergunning vellen bomen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:1163](#) 15-03-2018

Faunabeheerplan/gedeputeerde staten van Gelderland

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:7550](#) 06-10-2017

Vlaardingen/omgevingsvergunning

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1190](#) 11-04-2018

Landerd/omgevingsvergunning bouwen en milieu

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1161](#) 11-04-2018

provinciale staten van Gelderland/inpassingsplan

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1116](#) 04-04-2018

Utrecht/omgevingsvergunning verbouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1112](#) 04-04-2018

Coevorden/omgevingsvergunning voor zonnepanelen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1106](#) 04-04-2018

Boxtel/intrekking omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1039](#) 28-03-2018

Zundert/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:963](#) 21-03-2018

Hollands Kroon/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:930](#) 21-03-2018

Lansingerland/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:971](#) 21-03-2018

Amstelveen/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:893](#) 16-03-2018

Werkendam/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:886](#) 16-03-2018

Groningen/nadeelcompensatie

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:849](#) 14-03-2018

Ooststellingwerf/planschade

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Uden/omgevingsvergunning motorcrossactiviteiten

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Amstelveen/planschade

Reële prognose geluidsbelasting bij besluit hogere waarde.

Casus

Wederpartijen zijn sinds 13 maart 1989 eigenaar van het perceel te Amstelveen. Op het perceel staat de woning waarin zij wonen. Zij hebben gevraagd om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van de vrijstelling voor een wegtracé van ongeveer 600 m met overwegend 2x1 rijstroken, omdat de nieuwe weg vlak bij hun perceel op voorheen agrarisch gebruikte gronden wordt gerealiseerd en zij van die weg veel hinder zullen ondervinden, waardoor het perceel in waarde daalt.

In het hoger beroep voeren gedeputeerde staten aan dat een reële prognose niet tot gevolg kan hebben dat in een planschadezaak van een hogere geluidbelasting wordt uitgegaan dan de geluidbelasting die is vastgelegd in het besluit hogere waarden dan wel de geluidbelasting die is betrokken bij het besluit tot vrijstelling. Volgens gedeputeerde staten is dit in strijd met het uitgangspunt dat alleen een tegemoetkoming voor planschade kan worden toegekend, indien die schade het gevolg is van rechtmatig handelen van het bestuursorgaan.

Rechtsvraag

Is bij de planvergelijking uitgegaan van een juiste reële prognose voor de geluidsbelasting?

Uitspraak

Het standpunt van gedeputeerde staten dat in het kader van een planschadeprocedure niet van een hogere geluidsbelasting kan worden uitgegaan dan de geluidsbelasting waarmee rekening is gehouden bij het verlenen van de vrijstelling of die is vastgelegd in het besluit hogere waarden, volgt de Afdeling niet. In een planschadeprocedure geldt als maatstaf dat van een nieuwe geprojecteerde weg de maximale geluidsbelasting moet worden bepaald, terwijl bij het verlenen van een vrijstelling en in een hogere waardenprocedure als maatstaf geldt dat moet worden voldaan aan de geluidnormen van de Wet geluidhinder. Het verschil in maatstaf kan ertoe leiden dat de reële prognose van het maximaantal motorvoertuigen op de weg en

de daarmee gemoeide geluidsbelasting in een planschadeprocedure op andere aannames of uitgangspunten is gebaseerd dan de reële prognose die ten grondslag lag aan de verlening van de vrijstelling of het besluit hogere waarden. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat bij een vrijstellingsbesluit en bij een besluit hogere waarden het verwachte aantal verkeersbewegingen op de betrokken weg niet bindend wordt vastgelegd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:971

Zaaknummer: 201609385/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Lansingerland/planschade

Voorzienbaarheid. Kenbaarheidsvereiste. Onvoldoende concreet.

Casus

PG heeft op 29 augustus 2008 de eigendom van het perceel aan de Bergweg-Zuid 90 te Bergschenhoek verworven. Op 5 juli 2012 heeft de gemeenteraad van Lansingerland het bestemmingsplan Geluidszones Rotterdam The Hague Airport vastgesteld, waardoor het perceel vrijwel geheel binnen de geluidcontour van 35 Kosteneenheden is komen te liggen en de mogelijkheid daarop een zorginstelling te realiseren is komen te vervallen.

Het college heeft aan het besluit van 27 september 2016 een advies van SAOZ ten grondslag gelegd. In dat advies heeft de SAOZ uiteengezet dat de schade ter hoogte van € 1.900.000 wegens actieve risicoaanvaarding voor rekening van PG dient te worden gelaten, omdat de schade ten tijde van de aankoop van het perceel op grond van de planologische kernbeslissing over het Structuurschema Burgerluchtvaartterreinen van 22 december 1988 (hierna: SBL) en de voorbereidingsbesluiten Bergweg-Zuid e.o. van 28 juni 2007 en 26 juni 2008 voorzienbaar was.

PG betoogt subsidiair dat niet staande kan worden gehouden dat de schade ten tijde van de aankoop van het perceel op grond van het SBL en de voorbereidingsbesluiten van 28 juni 2007 en 26 juni 2008 voor haar voorzienbaar was. Daartoe voert zij aan dat het SBL ten tijde van de aankoop van het perceel nog niet openbaar was gemaakt. Voorts voert zij aan dat het voorbereidingsbesluit van 28 juni 2007 betrekking heeft op de reconstructie van de A13/A16 en dat uit dat voorbereidingsbesluit niet valt af te leiden dat de planologische situatie op het perceel in een voor haar nadelige zin zou gaan wijzigen. Verder voert zij aan dat het voorbereidingsbesluit van 26 juni 2008 ten tijde van de aankoop van het perceel nog niet openbaar was gemaakt.

Rechtsvraag

Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of het college in verband met het SBL aan PG actieve risicoaanvaarding kon tegenwerpen en of de openbaarmaking van het SBL ten tijde

van de aankoop van het perceel op de in 8.1 bedoelde wijze had plaatsgevonden. In dit verband is van belang of deze openbaarmaking ertoe heeft geleid dat een redelijk denkend en handelend koper ten tijde van de aankoop van het perceel kennis kon nemen van het SBL, door onderzoek te doen in openbare bronnen, waarvan redelijkerwijs valt te verwachten dat een eventueel beleidsvoornemen met betrekking tot het perceel daarin gepubliceerd is.

Uitspraak

De Afdeling laat in het midden of in dit geval voldaan is aan de in haar rechtspraak ontwikkelde vereisten aan de publicatie van het beleidsvoornemen, waarbij geldt dat van een belanghebbende niet mag worden verwacht dat hij op zoek gaat naar documenten die niet openbaar zijn gemaakt en waarvan hij het bestaan niet kent (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 15 februari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:387), omdat de Afdeling van oordeel is dat in het SBL niet een zodanig concreet beleidsvoornemen is opgenomen dat PG in dit geval voorzienbaarheid kan worden tegengeworpen. In paragraaf 5.3 van het SBL is vermeld: 'Ter voorkoming van ruimtelijke ontwikkelingen die het zoneringsproces onnodig zouden bemoeilijken zijn zoneringscontouren aangegeven, waarbinnen – in afwachting van de definitieve zoneringscontouren – een terughoudend beleid ten aanzien van nieuwbouw dient te worden gevoerd. Het bestaande interimbeleid wordt voortgezet.' Zou PG van die tekst kennis hebben genomen, dan was deze tekst onvoldoende concreet voor het oordeel dat zij op grond daarvan rekening moest houden met de mogelijkheid dat het haar onmogelijk zou worden gemaakt op dezelfde locatie als waar het verzorgingshuis gevestigd was, een nieuw verzorgingshuis op te richten. De Afdeling wordt in dit oordeel bevestigd door het feit dat het college er in het overleg met PG over een nieuw bouwplan aanvankelijk van uit leek te gaan dat een vorm van nieuwbouw planologisch mogelijk zou zijn en dat niet is gebleken dat het SBL in dat overleg een rol heeft gespeeld. Daarbij verschilt de voorliggende situatie van die welke aan de orde was in de uitspraken van de Afdeling van 10 november 2010 en 12 oktober 2011, waarop het college heeft gewezen en waarbij de in de planologische kernbeslissing gelegen aanwijzingen voor een ongunstige wijziging van het planologische regime een meer concrete vorm hadden. Het college heeft derhalve reeds daarom ten onrechte het bestaan van het SBL ten grondslag gelegd aan het oordeel in het besluit van 27 september 2016 dat PG actieve risicoaanvaarding kan worden tegengeworpen.

Vast staat dat met betrekking tot de voorbereidingsbesluiten van 28 juni 2007 en 26 juni 2008 is voldaan aan het in de rechtspraak gestelde vereiste van publicatie. Uit de bij de voorbereidingsbesluiten behorende kaarten valt af te leiden dat het perceel zich bevindt in het gebied waarvoor de voorbereidingsbesluiten gelden. In de voorbereidingsbesluiten is onder meer uiteengezet dat herziening van het bestemmingsplan voor dat gebied nog niet heeft plaatsgevonden vanwege het feit dat er nog geen keuze is gemaakt voor een van de

tracévarianten van de A13/A16.

PG heeft zich in beroep op het standpunt gesteld dat het tracé van de A13/A16 zich in alle varianten op honderden meters afstand van het perceel bevindt, dat geen van de varianten de bebouwingmogelijkheden van het perceel zou aantasten en dat zij geen schade in de vorm van een waardevermindering van het perceel zou lijden bij de uitwerking van het beleidsvoornemen. Het college heeft dat standpunt niet, althans onvoldoende, want in te algemene bewoordingen en niet onderbouwd, weersproken. Dat betekent dat het college niet aannemelijk heeft gemaakt dat de voor PG meest ongunstige uitwerking van het beleidsvoornemen tot een waardevermindering van het perceel zou leiden en dat de schade ten tijde van de aankoop van het perceel op grond van dat beleidsvoornemen geheel of gedeeltelijk voorzienbaar was.

Het betoog slaagt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:930

Zaaknummer: 201607516/1/A2

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Werkendam/planschade

Planschade door beperking uitbreidingsmogelijkheden geitenhouderij vanwege geurnormen.

Casus

Appellante exploiteert een geitenhouderij op het perceel te Hank. Op dat perceel is ook de woning van vennoot gelegen. Appellante heeft het college verzocht om tegemoetkoming in planschade, omdat zij meent dat zij als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Roode Camer (Hank)' in een planologisch nadeliger situatie is komen te verkeren. Dit bestemmingsplan maakt het mogelijk om op korte afstand van het perceel woningbouw te realiseren. Dat heeft een waardedrukkend effect op het perceel en de daarop aanwezige woning. Verder is het als gevolg van de inwerkingtreding van dit plan niet mogelijk de geitenhouderij verder te ontwikkelen, aldus appellante.

Appellante betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college zijn besluitvorming mocht baseren op het advies van Van der Poel en Bakker. Appellante voert hiertoe in de eerste plaats aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de uitbreidingsmogelijkheden van de geitenhouderij zijn afgenomen als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Roode Camer (Hank)'. Volgens appellante kan het gebied de Roode Camer nu zo vol gebouwd worden dat ook haar geitenhouderij tot de bebouwde kom moet worden gerekend. Als alle woningen zijn gerealiseerd, zal de geurnorm van 8,0 ouE/m³ naar beneden worden bijgesteld tot 2,0 ouE/m³. Het is daarom niet langer mogelijk haar bedrijf uit te breiden met 500 geiten, terwijl zij hiervoor wel plannen had.

Rechtsvraag

Gaat appellante er als gevolg van het nieuwe bestemmingsplan op achteruit wat betreft de uitbreidingsmogelijkheden?

Uitspraak

De Afdeling stelt vast dat voor het perceel van appellante als gevolg van de inwerkingtreding

van het bestemmingsplan 'Roode Camer (Hank)' geen andere geurnorm is gaan gelden. In dit verband wordt gewezen op de op 20 juli 2016 verleende omgevingsvergunning die het appellante mogelijk maakt haar geitenhouderij met 200 geiten uit te breiden. Voor zover appellante ervoor vreest dat haar perceel als gevolg van de realisatie van de woningen op de gronden tegenover haar perceel binnen de bebouwde kom komt te liggen – als gevolg waarvan de geurnorm ook voor haar perceel zal worden bijgesteld – overweegt de Afdeling dat het college zowel ter zitting bij de rechtbank als ter zitting bij de Afdeling heeft verklaard dat het perceel van appellante ook als gebruik is gemaakt van alle in het genoemde bestemmingsplan gecreëerde bebouwingmogelijkheden niet binnen de bebouwde kom komt te liggen. Verder geldt, zoals de rechtbank heeft overwogen en appellante overigens ook niet heeft bestreden, dat er bij de vaststelling van de geurvoorschriften die gelden voor de woningen die tegenover het perceel van appellante gerealiseerd kunnen worden rekening is gehouden met de maximale uitbreidingsmogelijkheden van onder meer appellante en dat de uitbreidingsmogelijkheden van appellante op dit moment al beperkt worden vanwege het naastgelegen perceel, dat, zoals ook blijkt uit de uitspraak van de Afdeling van 9 februari 2011, een geurgevoelig object is. Uit het vorenstaande volgt dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij er wat uitbreidingsmogelijkheden betreft op achteruitgaat als gevolg van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 16-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:893

Zaaknummer: 201701066/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Groningen/nadeelcompensatie

Actieve risicoaanvaarding tijdelijke situatie.

Casus

Feithhuis exploiteert stadscafé-restaurant 't Feithhuis in een pand gelegen aan het Martinikerkhof 10 te Groningen. Aan de achterzijde van 't Feithhuis vinden grootschalige en langdurige bouwwerkzaamheden plaats in het kader van de herontwikkeling van het gebied tussen de Grote Markt, de Schoolstraat en de Poelestraat. Daartoe wordt bestaande bebouwing gesloopt en wordt het nieuwbouwproject Groninger Forum met een oppervlakte van 18.000 m² en een ondergrondse parkeergarage gerealiseerd. Feithhuis stelt omzetschade te lijden door het ontbreken van een parkeerfaciliteit nabij het stadscafé-restaurant, de onderbreking van de publieksstroom als gevolg van de bouwwerkzaamheden, het verval van de omgeving en de overlast door sloop- en bouwwerkzaamheden. Op 7 mei 2014 heeft Feithhuis het college verzocht om het nadeel dat zij door de werkzaamheden lijdt, op grond van de Algemene Nadeelcompensatie Verordening gemeente Groningen te compenseren.

Het college heeft het verzoek afgewezen op de grond dat Feithhuis het stadscafé-restaurant van de vorige eigenaar heeft overgenomen toen reeds bekend was dat het gebied zou worden herontwikkeld. In dat verband heeft de commissie erop gewezen dat de gemeenteraad op 7 juli 2005 de startnotitie Grote Markt Oostzijde heeft vastgesteld en tevens heeft besloten om het voorontwerp stedenbouwkundig plan uit te werken, waarin de ruimtelijke en verkeerskundige consequenties van het culturele en het commerciële programma worden aangegeven. Daarmee heeft Feithhuis volgens het college actief het risico aanvaard dat de werkzaamheden ten behoeve van de bouw van het Groninger Forum zouden plaatsvinden en van de schade die daaruit zou voortvloeien.

Feithhuis betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college zich op het standpunt mocht stellen dat zij actief het risico heeft aanvaard dat de bouwwerkzaamheden de exploitatie van het stadscafé-restaurant negatief zouden beïnvloeden. Daarbij wijst zij erop dat sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij het bouwplan meerdere malen is uitgesteld, zelfs een tijdlang is stilgelegd, en het bouwproces in totaal acht jaar in beslag zal

nemen. Daarnaast heeft de rechtbank volgens Feithhuis de peildatum ten onrechte vastgesteld op 7 mei 2005. Voorts is de rechtbank voorbij gegaan aan het betoog dat actieve risicoaanvaarding niet aan haar kan worden tegengeworpen, nu sprake is van rechtsopvolging onder algemene titel of daarmee gelijk te stellen wijze van verkrijging.

Rechtsvraag

Is er sprake van actieve risicoaanvaarding?

Uitspraak

Feithhuis heeft ter zitting toegelicht dat zij eind 2006 restaurant-stadscafé 't Feithhuis heeft aangekocht, zodat voor de risicoaanvaarding beslissend is of op die datum de mogelijkheid van de schadeveroorzakende overheidsmaatregel zodanig kenbaar was, dat hiermee bij de beslissing tot investering rekening kon worden gehouden. Uit de op 7 juli 2005 vastgestelde startnotitie Grote Markt Oostzijde kon worden afgeleid dat de mogelijkheid bestond, zoals de rechtbank ook heeft overwogen, dat er grootschalige werkzaamheden direct grenzend aan de achterzijde van het perceel van Feithhuis dan wel in de onmiddellijke nabijheid van dat perceel zouden gaan plaatsvinden. Met de vaststelling door de gemeenteraad op 25 februari 2006 van een planvoorbereidingskrediet voor verdere planontwikkeling en het raadsbesluit van 19 juli 2006 waarbij een vervolgaanpak voor het gebied werd vastgesteld, kon Feithhuis afleiden dat die mogelijkheid ook reëel was. Omdat de gestelde schadeveroorzakende overheidsmaatregelen door deze ontwikkelingen voldoende kenbaar waren voordat Feithhuis eind 2006 het stadscafé-restaurant overnam, waren deze voorzienbaar en had zij daarmee rekening kunnen houden. De rechtbank heeft derhalve terecht geoordeeld dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat Feithhuis eind 2006, toen zij het stadscafé-restaurant overnam, rekening kon houden met de gestelde schadeveroorzakende maatregelen en zij het risico daarop actief heeft aanvaard. Voor het aannemen van een uitzonderlijke situatie op de grond dat het bouwproces langer duurt dan voorzien, zoals Feithhuis heeft betoogd, bestaat geen aanleiding. Het door Feithhuis ingediende verzoek heeft enkel betrekking op de jaren 2012 en 2013. De lengte van het bouwproces kan in zoverre in de onderhavige procedure geen rol spelen. Het betoog dat actieve risicoaanvaarding niet aan haar kan worden tegengeworpen omdat sprake is van rechtsopvolging onder algemene titel of daarmee gelijk te stellen wijze van verkrijging, kan niet worden gevolgd, nu evident sprake is van rechtsopvolging onder bijzondere titel.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 16-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:886

Zaaknummer: 201608112/1/A2

RECHTSPRAAK

Ooststellingwerf/planschade

Uitsluiting maximale invulling met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid.

Casus

Wederpartij is sinds 2003 eigenaar van het perceel te Appelscha. In september 2003 is de koopovereenkomst gesloten, vanaf december 2003 zijn zij eigenaar. Zij hebben bij brief van 1 juli 2014 verzocht om een tegemoetkoming in de planschade in de vorm van waardevermindering van hun perceel als gevolg van een omgevingsvergunning ten behoeve van de bouw van 12 starterswoningen op het grasveld ten zuidoosten van het perceel van wederpartij.

Het college heeft het verzoek afgewezen, omdat het bestemmingsplan de mogelijkheid bood op het grasveld een parkeerterrein aan te leggen. Het college is tot de slotsom gekomen dat de beoordeling van het normaal maatschappelijk risico in dit geval aanleiding geeft om de schade geheel tot het normaal maatschappelijk risico te rekenen.

Wederpartij heeft aangevoerd dat de aanleg van een parkeerterrein met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten. Volgens wederpartij is de aanleg van een parkeerterrein ter plaatse verre van reëel, omdat parkeerplaatsen worden afgestemd op de lokale behoefte en een vierkante meter parkeerplaats minder oplevert dan een vierkante meter woning.

Rechtsvraag

Is de maximale invulling van het grasveld als parkeerterrein met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uitgesloten?

Uitspraak

Voor het antwoord op de vraag of de maximale invulling met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid is uitgesloten, is niet van belang of een bepaalde invulling al dan niet voor

de hand ligt. Slechts dan kan niet van de maximale invulling worden uitgegaan, wanneer er wettelijke belemmeringen bestaan voor die invulling, of dat die om andere redenen onmogelijk is. In hetgeen wederpartij heeft aangevoerd heeft het college terecht niet zodanige belemmeringen of redenen gezien.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:849

Zaaknummer: 201702511/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

provinciale staten van Gelderland/inpassingsplan

Ruimtelijk belang. Besmetting van peren door schimmels is een door provinciale staten mee te wegen belang.

De Afdeling is van oordeel dat bij de vaststelling van een inpassingsplan de mogelijke besmetting van de peren van Nedcool door schimmels een door provinciale staten mee te wegen belang is. De enkele omstandigheid dat een besmettingsrisico aanwezig is leidt echter niet zonder meer tot het oordeel dat een ontwikkeling in een plan niet in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening en niet kan worden toegestaan. Daarbij betreft de Afdeling dat de bestrijding van besmetting zijn regeling primair in andere regelgeving vindt en dat voorts aan een omgevingsvergunning voorschriften kunnen worden verbonden om de gevolgen van een besmetting te voorkomen dan wel te beperken. De mogelijke besmetting is weliswaar een ruimtelijk relevant belang, maar de Wet op de ruimtelijke ordening heeft in dit kader een aanvullend karakter.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 11-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1161

Zaaknummer: 201709272/1/R6

RECHTSPRAAK

Landerd/omgevingsvergunning bouwen en milieu

Geur. Provinciale verordening. GGD-rapport. Agrarische bedrijfswoning. Geurgevoelig object.

Nu de berekeningen in het GGD-rapport 6 niet tot stand zijn gekomen met behulp van V-stacks en uitgaande van de verleende vergunningen voor veehouderijen in het gebied, bieden deze geen aanleiding om aan te nemen dat het college de bestaande achtergrondbelasting op de aan de orde zijnde adressen heeft onderschat.

Appellanten betogen terecht dat het bestemmingsplan zich niet uitstrekt tot de gronden waarop de bedoelde woning en veehouderij zijn gesitueerd. Niet is gebleken dat de woning als agrarische bedrijfswoning moet worden aangemerkt. Daar komt bij dat ook agrarische bedrijfswoningen tot de geurgevoelige objecten als bedoeld in artikel 34, eerste lid, van de Verordening ruimte moeten worden begrepen. De woning is in het geurrapport dan ook op onjuiste gronden buiten beschouwing gelaten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 11-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1190

Zaaknummer: 201702327/1/A1 en 201702331/1A1

RECHTSPRAAK

Heeze en Leende/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning kappen bomen. Voorwaardelijke verplichting bestemmingsplan.

Het college van burgemeester en wethouders heeft gezien de formulering van de relevante planregels en wat de Afdeling daarover heeft geoordeeld geen beoordelingsruimte. De tekst van het bestemmingsplan is immers duidelijk. De bomenrijen dienen in stand te worden gehouden. Als er één boom in de rij wordt gekapt, dan kan niet worden gezegd dat de bomenrij volledig in stand wordt gehouden. In dat geval moet worden voldaan aan de voorwaardelijke verplichting. Het is niet gebleken dat er al vervangend groen is aangeplant. Omdat niet is voldaan aan de voorwaardelijke verplichting in het bestemmingsplan, is verlening van de omgevingsvergunning voor het kappen van de bomen in strijd met het bestemmingsplan.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 03-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:1495

Zaaknummer: SHE 18/439

RECHTSPRAAK

Groningen/omgevingsvergunning vellen bomen

Omgevingsvergunning vellen bomen. Herplantplicht. Klimaatverdrag. Een ieder verbindende bepalingen. EVRM.

Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter zijn artikel 2, eerste lid, aanhef en onderdeel b, en artikel 5, eerste lid, van het Klimaatverdrag niet eenieder verbindende bepalingen, als bedoeld in de artikelen 93 en 94 van de Grondwet. Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat de bepalingen van het Klimaatverdrag slechts verplichtingen opleggen aan de verdragsluitende staten en zich gezien de bewoordingen, aard en strekking niet lenen voor rechtstreekse toepassing. Hierbij acht de voorzieningenrechter van belang dat in voormelde artikelen van het Klimaatverdrag niet zodanig gepreciseerde normen worden gegeven dat deze naar hun inhoud voor rechtstreekse toepassing vatbaar zijn en eenieder kunnen verbinden in vorenbedoelde zin. Voorts kan uit het Klimaatverdrag, naar het oordeel van de voorzieningenrechter, niet worden afgeleid dat het de bedoeling is geweest van de verdragsluitende partijen om aan de bepalingen van het Klimaatverdrag rechtstreekse werking toe te kennen.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter strekt de uit artikel 2 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting voor nationale overheden in dit geval niet zo ver dat verweerder gehouden is om in afwijking van artikel 4:15, eerste lid, van de algemene plaatselijke verordening Groningen, in samenhang gelezen met artikel 4 van de beleidsregels, de door verzoekster voorgestane wijze van de herplantplicht, in die zin dat gekeken wordt naar de totale biomassa en het totale bladerdek, op te leggen. Artikel 8 van het EVRM biedt evenmin grond voor dat oordeel. Verder is de rechtbank van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door verweerder verrichte belangenafweging zodanig onevenwichtig is dat er sprake is van strijd met artikel 8 van het EVRM.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 30-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:1190

Zaaknummer: LEE 18/761

Wetsartikelen: 2.2 lid 1 aanhef en onderdeel g Wabo

RECHTSPRAAK

Faunabeheerplan/gedeputeerde staten van Gelderland

Faunabeheerplan. Besluit in de zin van de Awb. Verplichtingen. Afweging provinciale en landelijke vrijstellingen.

Indien in een faunabeheerplan verplichtingen zijn opgenomen, zijn die verplichtingen ingevolge artikel 3.12, eerste lid, van de Wet natuurbescherming bindend. Dat betekent dat, voor zover in een faunabeheerplan verplichtingen zijn opgenomen, de vaststelling van een faunabeheerplan een publiekrechtelijke rechtshandeling is, dat de Faunabeheereenheid in zoverre een bestuursorgaan is (art. 1:1 lid 1 aanhef en onderdeel b Awb), en dat het faunabeheerplan in zoverre een besluit is (art. 1:3 lid 1 Awb). In het voorliggende faunabeheerplan is één verplichting opgenomen, te weten een registratieverplichting. Dat betekent dat het faunabeheerplan in zoverre een besluit van een bestuursorgaan is, en dat de beslissing van verweerder tot goedkeuring van het faunabeheerplan in zoverre een besluit is. De registratieverplichting die in het faunabeheerplan is opgenomen, moet worden aangemerkt als een algemeen verbindend voorschrift. Dat betekent dat ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onderdeel c, van de Awb tegen het besluit van verweerder tot goedkeuring geen beroep openstaat.

De landelijke en provinciale vrijstellingen kunnen slechts verleend worden voor de bestrijding van schade als bedoeld in artikel 3.15, zesde lid, van de Wnb. De rechtbank leest in artikel 3.12 van de Wnb niet, en ook niet elders in de Wnb, dat in het faunabeheerplan getoetst zou moeten worden of in concrete situaties sprake is van schade waarvoor de vrijstellingen zijn verleend, en dat pas van de vrijstellingen gebruik gemaakt zou mogen worden nadat dit in het faunabeheerplan is vastgesteld. Artikel 3.12, vierde lid, van de Wnb is bij amendement toegevoegd (Kamerstukken II 2014/15, 33348, 94 en 111). De rechtbank leest in artikel 3.12, vierde lid, van de Wnb, in de toelichting op het amendement, en ook elders in de Wnb niet dat in het faunabeheerplan beoordeeld zou moeten worden of in concrete situaties de schade, waarop de vrijstelling ziet, voorkomen en bestreden kan worden door passende en doeltreffende maatregelen. Ook leest de rechtbank in artikel 3.12, vierde lid, van de Wnb niet dat in het faunabeheerplan ten aanzien van concrete situaties zou moeten worden beslist of van een vrijstelling gebruik mag worden gemaakt.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 15-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:1163

Zaaknummer: AWB 17/1743 en 17/1786

Wetsartikelen: 3.12 lid 1 Wnb, 3.15 lid 2 en 4 Wnb, 3.15 lid 6 Wnb en 3.12 lid 4 Wnb

RECHTSPRAAK

Vlaardingen/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning carpoolplaats. Kruimelgevallenregeling. Niet ingrijpende herinrichting openbaar gebied.

Het begrip ‘openbaar gebied’ is niet gedefinieerd in bijlage II bij het Bor. Evenmin blijkt uit de wetsgeschiedenis wat hieronder moet worden verstaan. De rechtbank zoekt daarom aansluiting bij de betekenis die deze term in het gangbaar spraakgebruik heeft. De term ‘openbaar’ betekent volgens Van Dale: ‘voor iedereen toegankelijk’. Een gebied is, gelet hierop, openbaar in de zin van artikel 4, onderdeel 8, bijlage II bij het Bor, indien het voor een ieder toegankelijk is.

De rechtbank is verder van oordeel dat geen sprake is van een ingrijpende herinrichting openbaar gebied. De functie en het karakter van het gebied wijzigen nauwelijks. Uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 8 maart 2017, ECLI:NL:RVS:2017:572, kan worden afgeleid dat het bij de vraag of een herinrichting al dan niet ingrijpend is, met name gaat om de nadelige gevolgen voor omwonenden en gebruikers. Omwonenden wonen op grote afstand en voor de gebruikers van de carpoolplaatsen wijzigt niets. Ook anderszins blijkt niet van een ingrijpende herinrichting.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:7550

Zaaknummer: ROT 16/5849

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 onderdeel a onder 2° Wabo en 4 onderdeel 8 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Coevorden/omgevingsvergunning voor zonnepanelen

Zonnepanelen. Tijdelijke omgevingsvergunning. Onomkeerbare gevolgen.

Voor de toepasbaarheid van artikel 4, onderdeel 11, van bijlage II van het Bor is uitsluitend vereist dat het feitelijk mogelijk en aannemelijk moet zijn dat de vergunde activiteit zonder onomkeerbare gevolgen kan worden beëindigd. Voor de vraag of het college op de grondslag van artikel 4, onderdeel 11, van bijlage II van het Bor een vergunning heeft kunnen verlenen is dus niet van belang of aannemelijk is dat de zonnepanelen na tien jaar ook daadwerkelijk zullen worden verwijderd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1112

Zaaknummer: 201704604/1/A1

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2° Wabo en 4 onderdeel 11 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Utrecht/omgevingsvergunning verbouwen

Verbouwen van een kantoor tot kamerverhuurwoning. Relativiteitsbeginsel. Eisen Bouwbesluit 2012. Ontbreken bouwveiligheidsplan, asbestrapportage en akoestisch onderzoek met betrekking tot de sloopwerkzaamheden en het lucht- en contactgeluid. Brandveiligheidseisen.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat onderhavige verhuur van kamers aan 25 studenten niet valt aan te merken als bedrijfsmatig of in het kader van verzorging verschaffen van nachtverblijf als bedoeld in artikel 2.2, eerste lid, onderdeel a, van het Bor, nu de bewoners van de kamers in het te realiseren studentenhuus geen nachtverblijf hebben als bedoeld in laatstgenoemde artikel, maar in dat pand zullen zijn gehuisvest. De rechtbank heeft hierbij terecht in aanmerking genomen dat uit de nota van toelichting van het Bor kan worden opgemaakt dat de wetgever kamergewijze verhuur zoals in een studentenhuus niet heeft willen brengen onder artikel 2.2, eerste lid, onderdeel a, van het Bor.

De brandveiligheidsnormen in het Bouwbesluit 2012 die zien op vluchtroutes en loopafstanden, de normen die zien op toiletruimtes, de normen die zien op de minimale oppervlakte van niet gemeenschappelijk verblijfsgebied, de minimale hoogte van de verblijfsruimtes en het verblijfsgebied, de aanwezigheid van een buitenberging en buitenruimte/balkon, de inbraakwerendheid, alsmede de normen die zien op luchtverversing en de toetreding van daglicht, hebben betrekking op de bescherming van de belangen van de bewoners van het pand en strekken niet tot de bescherming van het belang van appellant.

De besluiten van het college gaan niet in op het aspect asbest. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college onvoldoende gemotiveerd dat aannemelijk is gemaakt dat het bouwplan met betrekking tot het aspect asbest in overeenstemming is met het Bouwbesluit 2012. Voorts is niet gebleken van een bouwveiligheidsplan als bedoeld in artikel 8.7 van het Bouwbesluit 2012. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college onvoldoende gemotiveerd dat bij het verlenen van de omgevingsvergunning aannemelijk was dat met betrekking tot het vereiste van een bouwveiligheidsplan geen strijd bestond met het

Bouwbesluit 2012. De besluiten van het college gaan verder niet in op het aspect geluid. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college met betrekking tot het aspect geluid onvoldoende gemotiveerd aan welke voorschriften van het Bouwbesluit 2012 getoetst diende te worden, aan welke voorschriften door hem is getoetst en dat aannemelijk is dat het bouwplan aan de toepasselijke voorschriften van het Bouwbesluit 2012 voldoet. Het college heeft verder onvoldoende gemotiveerd aan welke brandveiligheidseisen van het Bouwbesluit 2012 diende te worden getoetst, aan welke brandveiligheidseisen is getoetst en dat aannemelijk is dat het bouwplan voldoet aan de toepasselijke brandveiligheidseisen van het Bouwbesluit 2012, meer in het bijzonder de eisen met betrekking tot de WBDBO en de tijdsduur van de brandwerendheid met betrekking tot bezwijken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1116

Zaaknummer: 201607414/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel d Wabo., 3.7 Wabo, 3.10 lid 1 onderdeel b Wabo, 2.2 lid 1 onderdeel a Bor, 8:69a Awb, 8.7 Bouwbesluit 2012, 2.10 Bouwbesluit 2012 en 2.14 Bouwbesluit 2012

RECHTSPRAAK

Boxtel/intrekking omgevingsvergunning bouwen

Intrekken vergunning geen verplichting. Toepassing artikel 8:75 van de Awb. Proceskostenveroordeling.

Het college kan een omgevingsvergunning bouw intrekken indien niet aannemelijk is dat daarvan op korte termijn gebruik zal worden gemaakt. Echter, anders dan de rechtbank heeft overwogen, is het college daartoe niet verplicht.

Tot nu toe is bij de toepassing van artikel 8:75 van de Awb als regel het uiteindelijke oordeel omtrent de rechtmatigheid van het bestreden besluit bepalend geacht voor het antwoord op de vraag of een proceskostenveroordeling ten laste van het bestuursorgaan moet worden uitgesproken. De benadering van de andere hoogste bestuursrechters is een andere. Deze achten voor het antwoord op de vraag of tot een veroordeling van het bestuursorgaan in de proceskosten moet worden overgegaan, als regel het al dan niet slagen van het ingestelde rechtsmiddel bepalend. Ratio van de rechtspraak van de andere hoogste bestuursrechters is dat het niet redelijk wordt geacht dat de natuurlijke of rechtspersoon die met succes hoger beroep heeft ingesteld de bij hem opgekomen proceskosten niet vergoed krijgt. Uit een oogpunt van rechtseenheid sluit de Afdeling zich thans aan bij deze rechtspraak.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1106

Zaaknummer: 201703584/1/A1

Wetsartikelen: 2:33 lid 2 aanhef en onderdeel a Wabo en 8:75 van de Awb

RECHTSPRAAK

Zundert/bestuursdwang

Kassen. Begrip perceel. Toepassing Bor.

Het begrip perceel is niet gedefinieerd in het Bor. Voor beantwoording van de vraag of de kadastrale percelen als één perceel in de zin van het Bor moeten worden aangemerkt is de feitelijke actuele situatie van belang, waaronder de inrichting en wijze van gebruik van de gronden. Daarbij behoeft de omstandigheid dat het perceel meerdere kadastrale percelen betreft waarvan de eigendom niet in handen van dezelfde persoon is niet bepalend te zijn. Gelet op de feitelijke situatie ten tijde van de inwerkingtreding van de Wabo, waarbij volgens appellante de kas op het desbetreffende perceel werd verhuurd aan appellante, zouden de kadastrale percelen als één perceel kunnen worden aangemerkt, zodat de gebouwde bouwwerken, mits het bestemmingsplan zoals dat luidde ten tijde van de inwerkingtreding van de Wabo de inrichting als erf niet verbiedt, kunnen worden aangemerkt als bijbehorende bouwwerken als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van de bij het Bor behorende bijlage II. Nu het college niet heeft onderzocht of het bestemmingsplan zoals dat luidde ten tijde van de inwerkingtreding van de Wabo de inrichting van de kadastrale percelen als erf verbiedt, heeft het college in dit geval naar het oordeel van de Afdeling niet deugdelijk gemotiveerd waarom het in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van zijn bevoegdheid tot handhavend optreden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 28-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1039

Zaaknummer: 201608283/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo, 2.3a lid 2 Wabo, 1 bijlage II Bor, 2 bijlage II Bor en 3 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Hollands Kroon/omgevingsvergunning bouwen

Supermarkt. Verplichte volgorden gecombineerde toepassing onderdelen 1 en 9 van artikel 4 van bijlage II bij het Bor.

De Afdeling ziet, anders dan de rechtbank, gelet op de systematiek van artikel 4 van bijlage II behorende bij het Bor, aanleiding om eerst te bezien of omgevingsvergunning kon worden verleend met toepassing van onderdeel 1 van dat artikel. Bij een gecombineerde toepassing van artikel 4, onderdeel 9, ten behoeve van een bepaald gebruik van een bouwwerk, met artikel 4, onderdeel 1, ten behoeve van bouw en gebruik van een bijbehorend bouwwerk, zal immers in ieder geval beoordeeld moeten worden in hoeverre een grondslag aanwezig is voor de realisatie, de bouw, van het aangevraagde bouwwerk. Daartoe dient allereerst te worden nagegaan of artikel 4, onderdeel 1, kan worden toegepast.

Bij gebreke van een hoofdgebouw als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor op het perceel, heeft de rechtbank terecht overwogen dat toepassing van artikel 4, onderdeel 1, van bijlage II van het Bor niet aan de orde is aangezien de in het bouwplan voorziene supermarkt niet kan worden aangemerkt als bijbehorend bouwwerk in de zin van artikel 1 van bijlage II van het Bor.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:963

Zaaknummer: 201702047/1/A1

Wetsartikelen: 2.10 Wabo, 2.12 lid 1 onderdeel a onder 2° Wabo, 1 lid 1 bijlage II Bor en 4 aanhef en onderdeel 8 en 9 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Uden/omgevingsvergunning motorcrossactiviteiten

Motorcrossactiviteiten. Tijdelijke omgevingsvergunning. Aanvang tienjarentermijn.

Daargelaten het antwoord op de vraag wanneer het onderhavige strijdige gebruik van het perceel ten behoeve van motorcrossactiviteiten is begonnen, staat vast dat niet eerder een tijdelijke vergunning is verleend voor dit strijdige gebruik van het perceel. De termijn van tien jaar, zoals volgt uit artikel 4, aanhef en elfde lid, van bijlage II van het Bor, is dan ook nimmer aangevangen. Het college was, gelet hierop, bevoegd om met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onderdeel a, onder 2°, van de Wabo in samenhang gelezen met artikel 4, onderdeel 11, van bijlage II van het Bor tijdelijk af te wijken van het bestemmingsplan.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: